

Lacrimi pe obraz

Mirimirela

Când luna poleia pădurea
Tivindu-i haina cu fire de argint
Când stelele formau oștirea
Și mă-amețeau, ca un absint

Când îmi țineai capul în poală
Și-apoi le număram, cu drag
Cerul îmi părea o petală
Căzută între crengi de fag.

Era petala din laleaua neagră,
Tu erai prințul meu viteaz...
Azi, mă gândesc la tine-n taină
Și îmi curg lacrimi pe obraz.